

níku čís. 96, nařízení ze dne 23. července 1904, čís. 13 věstníku, nařízení ze dne 18. října 1905, čís. 19 věstníku. Byť i tedy stěžovatel nebyl zbaven podle Šu 176 a 177 obč. zák. otcovské moci, přece jen opatrovnický soud, zachovavší se podle shora uvedených nařízení ministerských, byl podle Šu 178 obč. zák. oprávněn, vykonáváje zvláštní ochranu nad dítětem, učiniti náležitá opatření, a když tak učinil, nejsou jeho rozhodnutí ve zřejmém rozporu se zákonem. Podle Šu 141 obč. zák. jest především otec povinen pečovati o výživu dětí, dokud se nemohou samy živiti. Matka má zvláště pečovati o tělesnou výchovu a zdraví jejich. Rozhodl-li opatrovnický soud, že se má mateřské péče dostatí dítěti až na další z rukou její babičky, nikoliv z rukou cizí osoby, druhé manželky stěžovatelovy třeba také hodné a spořádané ženy, nemůže toto rozhodnutí býti považováno za zřejmě odporující zákonu, zvláště když podle zjištění rekursního soudu je dobře postaráno tímto způsobem o blaho dítěte a když předchozí chování otcovo, jenž manželku a dítě opustil z důvodu těžké choroby manželčiny, nepodává soudu záruky, že by se dítěti v jeho nové domácnosti dostalo takové náhrady mateřské péče, jaké jest účastno u své báby.

Čís. 6453.

Přijímal-li advokát pro klienta peníze, konal z nich platy a srážel si z nich hotové výlohy i odměny za právnické práce, konané pro klienta, jest povinen vydati klientu řádný účet, opatřený doklady. »Řádný« účet musí býti sepsán tak, by každá položka byla jasna a srozumitelná i klientu a by pokud možno byla doložena tak, by mohla býti přezkoumána její správnost. Ohledně odměny za právnické práce jest sice nutno, by práce ty byly určité označeny, stačí však, účtována-li odměna za ně třeba úhrmně.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1926, Rv II 622/26.)

Žalovaný advokát zastupoval po několik let Antonína T-a, přijímal též pro něho peníze a konal zaň platy. Na jmění Antonína T-a byl napotom vyhlášen úpadek a správce úpadkové podstaty domáhal se na žalovaném advokátu, by byl uznán povinným vydati žalující úpadkové podstatě Antonína T-a řádný účet z mocenského poměru v letech 1923 až 1924 mezi ním a úpadcem a doklady o jednotlivých položkách příjmu a vydání. Žalobě bylo vyhověno soudy v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v ý š š í m s o u d e m, z těchto

d ů v o d ů:

Dovolání opřené o důvody čís. 3 a 4 § 503 c. ř. s., není oprávněno. Rozsudkem prvního soudu, potvrzeným rozsudkem odvolacího soudu, byl žalovaný uznán povinným vydati žalobkyni řádný účet z mocenského poměru v letech 1923 až 1924 mezi ním a úpadcem Antonínem T-em s doklady o jednotlivých položkách příjmu a vydání. Rozsudek tohoto

obsahu má plnou oporu v §u 1012 obč. zák. a § 19 adv. ř. a jest odůvodněn nespornou skutečností, že žalovaný přijímal peníze od a pro Antonína T-a ho došlé, že z nich konal platy a srážel si z nich hotové výlohy i odměny za právnické práce. Pokud jde o smluvní poměr dle § 1002 a násl. obč. zák., jest žalovaný dle předpisů shora uvedených povinen vydati žalobkyni řádný účet, podávající úplný přehled o tom, co žalovaný od Antonína T-a nebo pro něho přijal, které platy za něho konal a po případě co si na úhradu výloh za něho zaplacených a odměn za práce pro něho vykonané srazil. Řádné vyúčtování předpokládá též, by jednotlivé položky příjmů a vydání byly opatřeny doklady, neboť jinak nebylo by možno správnost účtu přezkoušeti a nebylo by vyhověno účelu, jemuž složení účtu má sloužiti. Účet příl. C není řádným účtem ve smyslu zákona. Z něho nelze až na malé výjimky seznati, na čem zakládá se příjem jednotlivých položek a z jakého důvodu byly platy ve vydání uvedené konány, nehledíc ani k tomu, že ani jediná položka příjmů a vydání nebyla doložena. Lze připustiti, že stručné záznamy v účtu jsou jasny žalovanému, leč, má-li vyúčtování, k němuž žalovaný jest po zákonu povinen, býti považováno za řádný účet, musí býti sepsáno tak, by každá položka byla jasna a srozumitelná i žalobkyni, a aby pokud možno byla doložena tak, by správnost její mohla býti přezkoumána. Těmto požadavkům účet C nevyhovuje. Pokud jde o připojení dokladů, nečiní zákon ve příčině právních zástupců ke skládání účtu povinných žádné výjimky. Také advokát jako plnomocník jest povinen vydati účet řádně doložený a jest jeho věcí, by si potřebné doklady, pokud to je možno, opatřil. Pokud jde o další otázku, může-li advokát jako plnomocník býti odsouzen, by straně doklady vydal, budiž poukázáno na předpis §u 12 adv.ř., který povinnosti advokátovy v této příčině upravuje. Pokud žalovaný podle tohoto ustanovení zákona není povinen, by některé doklady, na př. o platech za Antonína T-a vykonaných a jemu dosud neuhrazených vydal, nezbude než, by k účtu připojil jejich opisy. Soud odvolací potvrdil právem rozsudek prvního soudu odsuzující žalovaného k vydání řádného účtu s d o k l a d y. Ježto však žalovaný dosud řádného účtu žalobkyni nevydal a nelze předvídati, jaké položky účet, který žalovaný na základě rozsudku vydá, bude obsahovati, nemohly se nižší soudy omeziti na to, by žalovaného odsoudily jen k vyúčtování nebo doložení položek stranou žalující zvláště vytčených. Nejednáť se ve sporu o přezkoumání správnosti těchto položek, nýbrž o povinnost žalovaného ke složení celkového účtu. Předchozí vývody týkají se výhradně povinnosti žalovaného ke složení účtu ze smluvního poměru podle §§ 1002 a násl. obč. zák. Žalovaný nebyl však k Antonínu T-ovi pouze v tomto právním poměru, nýbrž i v poměru smluvním podle §§ 1151 a násl. obč. zák., pokud na objednávku Antonína T-a prováděl pro něho výkony právnické, a v tomto směru nelze z příslušných předpisů zákonných (§§ 16, 17 adv. ř. a §§ 1151 a násl. obč. zák., týkající se smlouvy o dílo) dovoditi, že žalobkyně jest oprávněna požadovati od žalovaného podrobný a doložený účet ve smyslu rozsudku prvního soudu, by jí bylo umožněno posouditi přiměřenost odměny žalovaným požadované. V tomto směru přicházejí v úvahu dvě položky. Především

22.000 Kč, které žalovaný požaduje jako zbytek palmárních účtů za práce konané v době do 1. ledna — přesněji řečeno do 21. ledna 1923, znějících úhrnem na 32.689 Kč 56 h. V této příčině je nesporno, že Antonín T. útraty do 21. ledna 1923 s ním zúčtované ve výši 22.000 Kč uznal. Tím je tato položka pro obě strany vyřízena a žalovaný nemá v tomto směru další povinnosti, než aby v účtu soudem jemu uloženém zařadil položku 22.000 Kč mezi výdaje. Druhou položku, o kterou tu jde, tvoří 14.917 Kč 38 h, které žalovaný přihlásil k úpadkovému řízení. O této položce zjistil však odvolací soud, že žalovaný ji nepřihlásil pouze za konané práce právnické, nýbrž také z důvodu půjček a konaných platů. Pokud dovolatel oproti tomu uvádí, že ve sporu vysvětlil a seznamem prací po 21. lednu 1923 konaných také doložil, že položka tato nečiní 14.917 Kč 39 h a že to je výhradně jen odměna za konané práce právnické v seznamu zevrubně uvedené a specifikované, nutno poukázati na to, že žalovaný sice před skončením ústního jednání předložil prvnímu soudu seznam prací po dni 1. ledna 1923 vykonaných, za něž pod položkami 1 až 10 účtuje celkem 8.829 Kč 44 h, že však k tomu podle spisů ve sporu žádného vysvětlení nepodal. Jsou tedy příslušné skutkové okolnosti, jež dovolatel teprve ve spise dovolacím uvedl, novotou, k níž dle § 504 c. ř. s. nelze přihlížeti. Zůstává tudíž ono zjištění soudu odvolacího nedotčeno a proto nelze žalovaného ani ve příčině 14.917 Kč 38 h zbaviti povinnosti, by je ve smyslu §u 1012 obč. zák. a § 19 adv. ř. řádně vyúčtoval a jednotlivé položky výdajů a příjmů, pokud možno, doklady opatřil. Pokud ovšem jde výhradně o odměnu za práce právnické, bude sice nutno, by žalovaný tyto práce určitě označil, stačí však, bude-li za ně účtovati odměnu třeba úhrnně, jak již odvolací soud naznačil.

Čís. 6454.

Od lhůty §u 256, druhý odstavec, ex. ř., jest odpočísti dobu, po níž byl povolen odklad exekuce.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1926, R I 954/26.)

Soud první stolice zamítl návrh vymáhajícího věřitele na pokračování v prodejovém řízení zabavených movitostí, ježto ode dne zabavení uplynul již více než rok (§ 256, druhý odstavec, ex. ř.). Rekursní soud návrhu vyhověl, odpočítav od doby, jež uplynula mezi zabavením a návrhem na pokračování v prodejovém řízení dobu, po kterou byl povolen odklad exekuce, následkem čehož pak jednoroční lhůta §u 256, druhý odstavec, ex. ř., nebyla dosud vyčerpána. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekurentu nelze přisvědčiti, započítává-li dobu odkladu exekuce povoleného usnesením ze dne 2. dubna 1925 do lhůty k pokračování v prodejovém řízení pod následky zániku zástavního práva, stanovené v § 256